

גליון 5, 4 בפברואר 2009

חד"ש: מקום של תקווה

ח"כ דב חנין בפנייה לבוחרות ולבוחרים: שמאל חדש – חיוני ואפשרי.

המלחמה בעזה הייתה אסון - אסון אנושי, אסון מדיני, והיא בסופו-של-דבר גם אסון ביטחוני. התמונות מעזה הן תמונות מזעזעות: תמונות של בתים הרוסים, של ילדים המתרוצצים בין ההריסות, של גוויות הקבורים מתחת להריסות. אך אלה אינן תמונות מפתיעות. ברור לגמרי, שכאשר מפציצים ומפגיזים בצורה כה מאסיבית את המקום הצפוף ביותר באוכלוסייה אזרחית בעולם, אלה יהיו התוצאות ואלה יהיו התמונות.

המלחמה בעזה הייתה אסון מדיני וביטחוני, שכן היא העמיקה את השנאה בין שני העמים, חיזקה את הכעס, יצרה מוטיבציות נוספות לעוד מעגל של דם.

אנחנו בחד"ש אמרנו וממשיכים לומר גם היום, שישנה דרך אחרת. את מעגל הדם הזה אפשר וצריך לפרוץ, אבל לא באמצעות סיבוב כוחני נוסף. המוצא הוא בהליכה בדרך הפוכה בתכלית: מרגיעה אל ניהול מהלך מדיני אמיתי מול העם הפלסטיני ומול העולם הערבי. מהלך מדיני כזה עדיין אפשרי. **מהלך מדיני כזה הוא התקווה של ישראל ושל העם הפלסטיני לעתיד של חיים ושלום.**

מבחינתנו של מחנה השלום בישראל, המלחמה הזאת הייתה מבחן קשה. כבר ביום הראשון של המלחמה, במוצאי שבת, 27.12, היינו אלפיים איש מול משרד הביטחון, בהפגנה זועמת, כועסת, אבל גם מאוד מדויקת במסרים שלה. מעגל ההתנגדות למלחמה הלך והתרחב, והמשיך בהפגנות של אלפים רבים, יהודים וערבים, בחוצות תל אביב ויפו, בסחנין ובנצרת, וביישובים רבים נוספים.

נציין בצער, שלא כולם הצליחו לעמוד במבחן הזה. כמה מהמנהיגים היוניים הבולטים, מנהיגי מרצ למשל, נכשלו במבחן, כאשר תמכו במלחמה בתחילתה, וסירבו להתייצב נגדה באופן ברור חד גם כשהתברר לאן היא מובילה ולמה היא גורמת. הכישלון הזה הוא כישלון מצער, הכישלון הזה מראה עוד יותר, כמה חיוני ודחוף לבנות שמאל חדש בחברה הישראלית.

אנחנו בחד"ש התחלנו בדרך הזאת. אנחנו התחלנו בבניית שמאל חדש, שישלב עמדה מדינית אמיצה וברורה עם מסר סוציאליסטי, עם חשיבה סביבתית מתקדמת, עם שותפות יהודית-ערבית. אנחנו מציעים לכם ולכן להצטרף אלינו למסע הזה. המסע הזה לא ייגמר בבחירות הקרובות, אך הבחירות האלה הן נקודת מוצא חשובה וצעד מאוד משמעותי בדרך לבניית שמאל חדש כזה.

שמאל חדש חיוני מאוד בחברה הישראלית וגם אפשרי בהחלט. אנחנו רואים בציבור הצעיר, שהתגייס ומתגייס לפעילות הפוליטית, החל בבחירות המקומיות האחרונות ובהמשך - בהתנגדות למלחמה בעזה, עד כמה האפשרויות בחברה הישראלית גדולות וממשיות. **עם הצעירים האלה ניתן לבנות עתיד אחר, לבנות תקווה חדשה וטובה יותר לחברה הישראלית.**

קול לחד"ש הוא קול בטוח לשלום ולשוויון, לדמוקרטיה, ולהגנת העובדים, הנשים והסביבה

הצביעו ו

מאמרים ורשימות נוספים, המוקדשים, לבחירות לכנסת – ר' בעמודים 2, 3, 4 בגיליון זה.
למידע היכנסו לאתר
www.hadash2009.org.il

מדוע החלטתי להצביע חד"ש גם הפעם

מאת **דרור פויר**

א.

עוד פחות משבועיים לבחירות, ונראה לי שהגיע הזמן להצהיר למי אצביע, לנמק את הבחירה ולנסות לשכנע כמה שיותר אנשים. אל תודו לי, באמת, אני רק עושה את חובתי כאזרח, כבעל טור וכפטריוט ישראלי, ואני יודע שאתם הייתם עושים — ואתם עושים, תודה לאל, כל הזמן — את אותו הדבר גם בשבילי.

חד"ש, אם ככה, ולא בפעם הראשונה. להלן נימוקיי בסדר לא לגמרי היררכי.

ב.

מעל הכל: שותפות יהודית-ערבית. אין ספק שמערכת היחסים בין הציבור היהודי לערבי זו הסוגיה החברתית הכי בוערת וחשובה במדינה. השד העדתי הוא קספר הרוח הידידותית לידה. מדינת ישראל מפלה את הציבור הערבי בעקביות ובשיטתיות כבר 60 שנה בכל התחומים, ולא צריך להכביר מילים על רמות ההזנחה, הנתק, האפליה, הניכור, ההדרה, הטינה והשנאה שמערכת היחסים הזו הגיעה אליהן. אנחנו חיים במדינה גזענית ומה שמשתנה, משתנה רק לרעה.

אסור להשלים עם הדרך בה מדינת ישראל נוהגת באזרחיה הערבים. זה לא מוסרי ולא יהודי. לכולם יש יופי של פתרונות לבעיה. אבל בעיניי הפתרון היחיד שיכול לעבוד הוא שיתוף פעולה. אבל לא שיתוף פעולה בסגנון מפלגות המרכז-שמאל: לשריין מקום לערבי שיישב שם כקישוט בין הגנרלים. זה לא מספיק.

חד"ש היא המפלגה היחידה שהיא ערבית ויהודית בהגדרתה, שעומדת נגד הזרם העכור של חשדנות ולאומנות, משני הצדדים, וזה לא דבר קל. נכון שזה לא מושלם, ובטח שאין דבר כזה מפלגה מושלמת, אבל שיתוף פעולה כזה הוא הסיכוי היחיד שלנו לחיים נורמאליים פה, גם עם אזרחי ישראל הערבים ובהמשך גם עם שכנינו. אם לא נפתור את הסכסוך הפנימי הזה, אין לנו סיכוי עם הסכסוך הגדול.

בטח בימים אלו של אחרי מלחמה. שאון התותחים עוד לא נדם, והלך הרוח הוא הכי אנטי שיתוף פעולה שיכול להיות. דווקא עכשיו צריך להרים את הדגל הזה. רק בשביל שיתוף הפעולה הזה ראוי להצביע חד"ש. אפילו אם לא היו להם את שאר המעלות שיפורטו להלן.

ג.

סוציאליזם. המדינה צריכה לקחת הרבה יותר אחריות על אזרחיה, להגביל את שוק ההון, לרסן את ההפרטה, לשמור על שירותים חיוניים כמו בריאות וחינוך, להגן על העבודה המאורגנת, להגדיל את התקציבים ולהבטיח צדק חברתי וחלוקה הוגנת של משאבים. זה המינימום. אני לא נגד תחרות, אבל אני בהחלט נגד תחרויות ציד, כשאני ואתם בתפקיד הארנבת. אני גם לא נגד יוזמה, כל עוד היוזמה היא לא לקחת את מה ששייך לכולם ולתת אותו למעטים.

בואו נהיה כנים, זה לא שמוחמד ברכה יתמנה עוד שלושה שבועות לשר האוצר, גם לא דב חנין, אבל האנשים האלה יושבים בוועדות ומגינים עלינו מפני כל הדגים השמנים והלוביסטים שלהם. אתם יכולים להיות רגועים, יש מספיק אנשים שיילחמו בכנסת בשביל העשירים. מה שאנחנו צריכים זה אנשים שיילחמו גם בשבילנו.

ד.

אם עד עכשיו לא השתכנעתם, יש לי עוד קלף: הם שמאלנים. אבל ממש, שמאלנים קומפלט אורגינל: שתי מדינות לשתי עמים, די לכיבוש, גבולות 67, חלוקת ירושלים, ירידה מרמת הגולן, זכות השיבה, הכל שם.

סביבה. לאלה אולי יש את מלכיאור ולהם יש אולי את ניצן הורוביץ, אבל המוביל הגדול של המהפכה החוקתית הירוקה הוא דב חנין, ויש לו עוד הרבה עבודה לעשות. אם אתה ירוק, קול לחד"ש צריך להיות אופציה מועדפת.

שימו לב: הכל קשור. צדק, שוויון, שלום — אי אפשר להפריד ביניהם.

אנשים אומרים: מה הטעם להצביע למפלגת מיעוט קטנה שאין לה סיכוי לשבת בשום ממשלה. אז (א) העבודה האמיתית היא אפורה ומאחורי הקלעים. היא מתבצעת בכל מיני וועדות וישיבות שאף אחד לא מגיע אליהם חוץ מאלה שאכפת להם. (ב) אם תצביעו, היא לא חייבת להיות מיעוט קטן. (ג) הצבעה היא מכלול של שיקולים. שלטון או ישיבה בממשלה הם רק שניים מהם, ולא בהכרח הכי חשובים. תפישת עולם היא קריטריון לא פחות חשוב, גם מחאה חברתית, גם שייכות, גם הושטת יד, גם הצורך לתת קונטרה לתפישות הפוכות. אין לי שום בעיה עם ספסלי האופוזיציה, ובכלל לא מפריע לי להיות במיעוט. להפך, להיות במיעוט זו זכות גדולה ואחריות גדולה לא פחות.

ה.

אני אוהב בחד"ש את זה שהם הכי לא טרנדיים. למרות שעקרונית אני בעד מעבר של עיתונאים לפוליטיקה, הרי שקציר המפורסמים שמבצעות המפלגות לפני כל בחירות מעיד על ילדותיות והתפנקות. מפלגה היא לא פינוק שאתה מפרגן לעצמך בכל פעם שכיוון הרוח משתנה. קצה נפשי בנהייה הילדותית של הבוחר הישראלי. פעם הוא בעד הגמלאים, פעם הוא במרכז, פעם ירוק, פעם אנטי-דתי. הפרעת קשב וריכוז קלאסית.

מהבחינה הזו חד"ש יציבה, אולי אפילו יותר מדי. אין טרנדים שם ואין כוכבים ואין תחושה של מוצנחים ומקורבים הזויים. יש מוסדות, יש ועדות, יש תקנון ויש מסורת. דווקא מדליקה אותי השמרנות הזו. על רקע כל הרעש הלבן שמייצרת הפוליטיקה הישראלית, חד"ש זה כמו להיכנס לספריה: צריך לשמור על השקט. מפלגה וותיקה, זה מה שאני צריך עכשיו, בטח לא אף תנועה שקוראת לעצמה "החדשה" ומחר תקרא לעצמה משהו אחר.

ו.

בתור מצביע חד"ש אני לגמרי מרוצה מכל (שלושת) האנשים שהמפתק שלי הכניס לכנסת ומפועלם. הישגיהם מכובדים, הם עקביים, ישרים וחרוצים, לא מזגזגים, לא מפרפרים, לא יוצאים ונכנסים לחדרי חקירות, לא רבים בינם לבין עצמם, לא מוכרים את נשמתם בשביל כסא. כמה בוחרים של מפלגות אחרות יכולים לומר זאת על אנשיהם?

לסיכום: אני שמאלני, סוציאליסט, אוהב ערבים, שונא מלחמות, מחבק עצים ולא מפונק, זה מה שאני וזה מה שאני מחפש במפלגה שלי. את הצ'ק ליסט הזה רק חד"ש עוברת.

***דרור פויר** הוא בעל טור אינטרנט ביומון "גלובס"*

למאמר המלא/ www.**notes**.co.il/**dror**

מצור ומלחמה זורעים שנאה

תושב קיבוץ דורות מסביר, מדוע החליט לתמוך בחד"ש בבחירות.

מאת **רנן רז**

אני צעיר תושב הדרום, מאזור עוטף עזה. לשמוע כל יום את צפירת ה"צבע אדום" המרעישה והצורמת באוזניים - זה חלק משגרת יומי. חוויה לא מומלצת לאף אחד. אחרי הצפירה הצורמת, מה שבדרך כלל שומעים זה רצף ארוך של קללות על תושבי עזה. הקללות מגיעות ממבוגרים, מבני נוער, מילדים. אני לא יכול לקבל אותן. האזרחים החיים בעזה לא אשמים במצב ולא צריך לתקוף אותם, בדיוק כמו שאני והשכנים שלי לא אשמים במצב, ולא צריך לתקוף אותנו. אני מאמין שלא הממשלה שלנו ולא החמאס צודקים. הרס והרג הם לא התשובה להרס והרג, ובמלחמה הזו אין שום היגיון ושום צדק.

כבר שנים שישראל שולטת בחיי הפלסטינים והופכת את תנאי החיים ברצועה למזעזעים. מתי לאחרונה חשבת, איך מרגישה נערה בעזה? איך מרגיש אדם שרוצה לפרנס את משפחתו ולא יכול לעשות זאת? איך מרגישים אנשים חפים מפשע, שנקלעים לעימות הזה? בדיוק כמו שמרגישים השכנים שלי, כשהם מסתתרים מפחד הקסאמים. המצור והמלחמה לא מביאים ביטחון, הם רק זורעים שנאה.

בתקשורת שומעים רק את הטיעונים בעד המלחמה, טיעונים כמו 'נמאס כבר מהטילים' ו'אין עם מי לדבר'. באמת נמאס מהטילים, אבל מי אמר שפלישה צבאית לעזה זה מה שיעצור אותם? מתי באמת ניסינו לדבר ולפתור את הבעיה בדרכי שלום? מתי באמת הושטנו יד והראינו שאנחנו מוכנים להידברות?

חוויתי שמונה שנים של הפצצות על הבית שלי, על בית הספר שלי ועל בתי החברים שלי. מאז שהייתי בבית ספר יסודי מפציצים פה. כל פעם אומרים לנו שאם רק עוד פעם אחת "ייכנסו בהם', ואם רק יפוצצו עוד מנהרה אחת, ואם רק יעשו עוד חיסול אחד, ואם רק תהיה עוד הפצצה אחת של חיל האוויר - אז פתאום יהיה כאן שקט. אני לא מאמין בזה. אני כבר מזמן לא מאמין לממשלה הזאת.

בתור תושב עוטף עזה, אני לא מאמין לכל הפוליטיקאים, שפתאום איכפת להם מאיתנו, שנייה לפני הבחירות. במשך שנים, הממשלה לא עשתה שום דבר, כדי שיהיו פה פחות אבטלה, פחות עוני, פחות פערים חברתיים. הם גם לא עשו דבר, כדי שיהיה כאן יותר ביטחון.

הבחירות הקרובות הולכות להיות הפעם הראשונה שבה תהיה לי זכות הצבעה. מי שתומכים במלחמה לא יקבלו את הקול שלי. אני מתכוון להצביע לתנועת חד"ש, כי הם היו היחידים שהתנגדו למלחמה מהרגע הראשון. להצביע לתנועה יהודית-ערבית, שפועלת למען השלום, זו בעיני האלטרנטיבה האמיתית למצב הנוכחי. הפצצות על עזה לא יביאו בטחון לשדרות ולקיבוץ שלי, והרג אזרחים הוא לא מוצדק אף פעם. לישראל יש כוח חזק הרבה יותר מצה"ל - והוא הכוח לעשות שלום בעזרת משא ומתן הוגן, הכוח של השלטון הדמוקרטי. הגיע הזמן שנשתמש בכוח הזה.

(הרשימה פורסמה לראשונה באתר "עבודה שחורה")

על שטחים פתוחים, דובים וחיות אחרות

בצפונה של בקעת תמנע, בין הרי אבן החול היחידים בישראל, נמצא עמק ססגון המרהיב.

לפני כ-15 שנה, בשל טעות חמורה בשיקול דעתם של מתכננים וקובעי מדיניות, הוקצה השטח הייחודי הזה להקמתו של מלון. בחלוף השנים נכנסו לתמונה יזם וראש מועצה אמביציוזי ותוכנן במקום מתחם הנופש הגדול ואולי אף הראוותני בישראל: ארבעה בתי מלון, מרכז כנסים, פארק אתגרים, אי טרופי, נחל מלאכותי באורך של 2.5 ק"מ ובו סירות משייטות ועוד ועוד.

לכל הפרויקט הזה, המוקף מכל עבריו שמורת טבע, השכילו לקרוא, מטעמים שיווקיים, "מלון אקולוגי". אין כמו הטרנד הסביבתי!

דיני התכנון בישראל מחייבים ליידע את הציבור ולתת לו הזדמנות נאותה להביע התנגדות. אולם ליזמים ולראשי הרשויות דרכים משלהם לבצע את הוראות החוק בצורה המינימלית. ה"סיסטם" משרת את קשרי ההון והשלטון, בעוד האזרחים בדרך כלל "מתעוררים מאוחר", כאשר הכל כבר סוכם ואושר ומועד ההתנגדויות חלף לבלי שוב.

כך גם קרה בסיפור של עמק ססגון. אך למרות שליזם היו כל האישורים ממוסדות התכנון כדי להעלות את הדחפורים לשטח, החלטנו לצאת למאבק ציבורי. אלפי חתימות נוספו לעצומה ואף התקשורת החלה לגלות עניין.

במקביל פנינו לכל חברי הכנסת, השרים ומקבלי החלטות בתקווה שנקבל עזרה. הראשון ששינס מותניו והרחיק מאות ק"מ לראות במו עיניו את המקום המדובר ולשמוע את התושבים היה חבר הכנסת דב חנין. ללא פמליית עוזרים וכתבי חצר, הגיע יו"ר השדולה הסביבתית-חברתית בכנסת לשמוע את טענותינו ולהתרשם מהחלופות שאנו מציעים.

כשעצרנו לשתות תה באחת מפינות החמד בעמק, פנה אלינו דב חנין ואמר לנו: "חבר'ה, עד עכשיו פעלתם ללא דופי וההישג שלכם בהעלאת הנושא על סדר היום הציבורי הוא נהדר. עכשיו עליכם להחליט אם אתם רוצים להמשיך וליהנות - או לנצח". קיבלנו את עצתו (ובהמשך הדרך עוד עצות מועילות מבית מדרשו) והיום אנו קרובים להצלת העמק, כפי שלא העזנו אפילו לחלום.

וזה בדיוק דב חנין. הוא לא בכנסת בשביל להינות. הוא לא רודף אחרי כיבודים, כותרות, מעמד או קרדיט. דב חנין בכנסת כדי לנצח את המזהמים, שמרעילים את האוויר שאנו נושמים והמים שאנו שותים; לנצח את בעלי ההון, שמנכסים לעצמם את החופים, ההרים והעמקים של כולנו; ולנצח עבור תושבי הערים הגדולות, המשלמים שכר דירה אסטרונומי וזוכים לראות בניה לעשירים במקום לצעירים.

דב חנין שותף בלא פחות מ-28 הצעות חוק סביבתיות, שאת חלקן יזם, 7 שאילתות ו-11 הצעות לסדר בכנסת הנוכחית. כל זאת במקביל לפעילות השדולה הסביבתית-חברתית, וסיוע עקבי לקבוצות אזרחיות כמונו.

היום ברור לי: כדי לנצח בג'ונגל של בעלי ההון ונציגיהם בשלטון חייבים דובים חזקים, אדומים-ירוקים בכנסת. לי יש דב בכנסת, ומאוד הייתי רוצה שהוא יהיה שם לעוד ארבע שנים לפחות. יש לי על מי לסמוך. יש לי נציג שאיש לא יוכל לקנות. אני עם הדב.

ערן שפירא, קיבוץ אליפז, הערבה הדרומית

הישרדות (לא הסדרה בטלוויזיה)

השאלה, מי מהמועמדים לראשות הממשלה אמין מתגמדת מול השאלה, באיזו חברה אנו רוצים לחיות.

מאת **תמר גוז'נסקי**

אני מבקשת לדון לא בתוכנית הריאליטי "הישרדות" (הראויה כשלעצמה לדיון ביקורתי), אלא בהישרדות כמציאות חיים ישראלית.

השילוב בין מלחמה, שזה עתה הסתיימה, לבין מערכת בחירות לכנסת, שתסתיים בעוד פחות משבועיים, שם במרכז העשייה התקשורתית את שאלת ההישרדות הפוליטית של שלושת המועמדים לראשות הממשלה (שני גברים ואישה אחת). כדי להישרד במרוץ לקלפי, כל אחד משלושת המועמדים רושם לזכותו את ההחלטה לפתוח במלחמה ואת המלחמה עצמה, ומוסיף, כי הוא זה שראוי להוביל גם למלחמה הבאה, שתבוא, כמובן, בתקופת כהונתו.

וכך, עם מעט מאוד גיחות לנושאים אזרחיים (המוזמנות בידי גופים לא-מפלגתיים), גם לאחר שפסקו ההפצצות, השיח של מערכת הבחירות נותר בעיקרו צבאי-אסטרטגי, וככזה, הוא דוחק את הנושאים האזרחיים, ובעיקר את נושא השלום ואת הנושאים החברתיים, לפינה. חשוב שכולנו נשים לב לתופעה, שבעצם צריכה להדיר שינה מעינינו: איש משלושת הטוענים לכתר ראש הממשלה אינו מנהל שיח על שלום (עם הפלסטינים, עם סוריה, עם העולם הערבי), ואיש מהם אינו מציע תוכנית של ממש להתמודדות עם העוני כתופעה כרונית, ועם העוני החדש, פרי המשבר הכלכלי המעמיק.

ידיעות על פיטוריהם של אלפי עובדים, על סגירת עסקים ועל ירידה בצריכה מתפרסמות יום-יום, אך המצוקה הזאת כמעט שאינה חודרת לתעמולת הבחירות, שמנהלים מפלגות הממסד ומועמדיהן לראשות הממשלה. ואם כבר מדובר בתרופות כלכליות, הרי רובן מאותו סוג, שבעשור האחרון העמיק את הפערים בין עשירים לעניים, קיצץ בקצבות הביטוח הלאומי, וגם שחק את שכרם של רבים מהשכירים. המתמודדים על ראשות הממשלה אינם מתחרטים על ההפרטה המואצת של חברות ממשלתיות ושל שירותים חברתיים, שבוצעה בעת שהם היו בממשלה, וברור שהם ימשיכו להעמיד רכוש ציבורי ממלכתי למכירה פומבית, תוך הפקרת זכויות העובדים בחברות ובשירותים שיופרטו.

יו"ר הליכוד מבטיח להמשיך לנהל מדיניות של כוח ועימות צבאי, ובאותו זמן מתחייב להמשיך להוריד במידה רבה את תקרת מס ההכנסה ומס החברות. פירוש הדבר, שמצד אחד, מתקציב המדינה יוציאו עוד יותר למימון מלחמות והתנחלויות, ומצד שני, המדינה תוותר על מיליארדי שקלים מתקבולי המסים. התוצאה הבלתי נמנעת של מהלך משולב כזה תהיה – עוד קיצוצים כואבים בתקציבים החברתיים, לרבות חינוך, בריאות, רווחה, והעמקה של הפערים בין העשירים (שיזכו בהטבות המס) לבין מרבית העובדים.

ומכאן לנושא ההישרדות הכלכלית – לא של טייקוני הבורסה וכרישי הנדל"ן, שחייבים עשרות מיליארדי שקלים לבנקים (וגם לרבים מאיתנו, באמצעות קרנות הפנסיה וקופות הגמל), אלא של שני מיליון עובדים שכירים, וגם של המובטלים והקשישים.

בימים שרעמו התותחים, העלו על נס את "אחדות העם", ובכך יצרו את האשליה של טשטוש פערים. אך הדוח של הביטוח הלאומי על ממדי העוני, שפורסם בימים אלה, מלמד, כי גם בתקופות של עסקים פורחים (שחלקם התגלו כמגדלים פורחים) – נשחק השכר הריאלי של פועלים בתעשייה ושל עובדות בשירותים החברתיים; נשחק שכר המינימום; פחתו הגימלאות של הביטוח הלאומי בממוצע למשפחה; והעניים נעשו עניים יותר. ומה יקרה בשנה הקרובה, עם העמקת המשבר הכלכלי, המשך הפיטורים והלחץ הגובר להורדת שכר: כיצד אז יישרדו לא רק אלה שכבר חיים מתחת לקו העוני (1.6 מיליון נפש, 777 אלף ילדים), אלא גם אלה שעד כה לא נמנו עם העניים, אך לא יצליחו לפרוע את המשכנתא ולכסות הוצאות בסיסיות אחרות?

הצפי המדאיג, שיותר ויותר משפחות בישראל יהיו עסוקות בהישרדות כלכלית, חייב וצריך לתפוס מקום מרכזי בדיון הציבורי וגם במערכת הבחירות. השאלה מי מהמועמדים לראשות הממשלה הוא "אמין", "חזק", או "מסתכל בעיניים" מתגמדת, מול השאלה, באיזו חברה אנו רוצים לחיות: חברה סולידרית, הדואגת לכל אחת ואחד ומבטיחה לו עבודה, שכר הוגן ושירותים ציבוריים טובים וזמינים; או חברה שברובה עוסקת בהישרדות בלבד.

כי חד"ש מציעה מאבק משותף

בבחירות הקרובות אני הולכת להשתתף; לא אחרים ולא אתעצל. כך למדתי בבנק"י: להתעקש על האזרחות שלי, להשתמש בה בצורה הכי יעילה לקידום האינטרסים הפוליטיים, שאני חפצה בהם, כבתו של העם הפלסטיני וכאזרחית במדינת ישראל.

בבחירות הקרובות אני אצביע לחד"ש. וזאת משום שחד"ש, יחד עם מק"י, מילאה תפקיד היסטורי בהגנת האוכלוסייה הערבית בישראל ובהנהגתה. חד"ש, שטיפחה דורות של צעירים פלסטינים זקופי קומה, לא נכנעה ללאומנות, לא ברחוב הערבי ולא ברחוב היהודי. היא היחידה המציעה דרך של מאבק משותף ותקווה לשני העמים כשכל האחרים, כ-ו-ל-ם, מדברים על הסתגרות ובדלנות.

חד"ש מסמנת בשבילי את המאבק העיקש למען שלום מלא וצודק ולמען שוויון אזרחי ולאומי למיעוט הערבי בישראל. אך לא רק: חד"ש מנהלת מערכה חברתית קריטית ביותר בקרב האוכלוסייה הערבית:

חד"ש היא זו הנאבקת למען חברה שוויונית, נאורה ומתקדמת המתנגדת לאפליה, "אפילו", זו שעל רקע מיגדרי.

היבה נאטור, קלנסואה

שביתה כללית והפגנת מיליונים בצרפת

למעלה מ-2.5 מיליון עובדים הפגינו במהלך השביתה הכללית, שנערכה בצרפת (29.1).

ברנרד טיבו, מזכ"ל הפדרציה הכללית של העובדים (ס.ד'.ט.), אמר לאחר ישיבת הנהגת הארגון, שדנה בלקחי השביתה: "הוכחנו לממשלה ולבעלי ההון, שהעובדים אינם מוכנים לשאת בנטל המשבר הכלכלי". אפילו העיתון "לה מונד" בחר לגיליון שדיווח על ההפגנה את הכותרת הראשית: "הפגנות חסרות תקדים".

עובדי המגזר הציבורי והפרטי השתתפו ברובם בשביתה בת יום אחד, הגדולה ביותר מסוגה בשנים האחרונות, שהורגשה היטב בשירותי התחבורה, בבתי החולים ובמוסדות החינוך. מיליוני העובדים השובתים דרשו פעולה ממשלתית, שתגן על שכרם ועל משרותיהם.

במסגרת השביתה, בוטלו כל טיסות חברת התעופה "אייר פראנס" ושיבושים נרשמו בשירות הרכבות. פחות מ- 35% מהקווים פעלו כרגיל, דיווחה הנהלת חברת הרכבות הממלכתית. בתי ספר וסניפי דואר נסגרו. שיבושים נוספים נרשמו במשרדי הממשלה, בפעילות בתי המשפט ובחברת החשמל. הלימודים לא התקיימו באוניברסיטאות בעקבות שביתת המרצים, העובדים והסטודנטים במוסדות להשכלה גבוהה.

75% מהצרפתים, מפלגות השמאל וכל איגודי העובדים הגדולים תמכו בשביתה הכללית, שכונתה בעיתונות "יום חמישי השחור". מיליוני המפגינים מחו נגד המדיניות הכלכלית הניאו-ליברלית של הממשלה, נגד ההשלכות של המשבר הקפיטליסטי ונגד ההתנהלות המאכזבת של הממשלה נוכח המשבר.

תושבי צרפת זועמים על כך שהממשלה אישרה "תוכנית חילוץ כלכלית" בסכום של מאות מיליוני יורו, אך לא הציעה סיוע הולם לשכירים. שיעור האבטלה בצרפת צפוי להגיע השנה ל-10% מכוח העבודה, והעם מצפה מהנשיא ניקולא סרקוזי לזנוח את הרפורמות הכלכליות, בהן הוא דוגל, ולהתמקד בהחייאת הכלכלה. האיגודים רוצים להוכיח לסרקוזי את כוחם, לאחר שזה אמר ביולי ש"בימים אלו, כשיש שביתה, אף אחד לא שם לב".

כצפוי, שר האוצר הצרפתי **אריק וורת** גינה את מארגני השביתה והאשים אותם ב"טקטיקות של הפחדה ואלימות בתקופה של אי-ודאות כלכלית".

לקראת השביתה, **פרסמו מפלגות השמאל מנשר משותף**, בו נאמר: "העובדים אינם צריכים לשאת בנטל המשבר הקפיטליסטי. השכבות העממיות כבר נפגעו קשות מהמשבר ומדיניות השלטון משרתת, היום יותר מתמיד, את האינטרסים של בעלי ההון. הגיעה העת להיאבק". על המנשר חתמו המפלגה הקומוניסטית הצרפתית, המפלגה האנטי-קפיטליסטית החדשה (שהוקמה על חורבותיה של הליגה הקומוניסטית המהפכנית, הטרוצקיסטית), מפלגת השמאל (שהתפלגה לאחרונה מהמפלגה הסוציאליסטית הוותיקה), המפלגה הקומוניסטית של העובדים של צרפת, וארגונים סביבתיים שמאליים.

בהודעה שנמסרה לפעילי המפלגה הקומוניסטית, שנטלו חלק ביותר מ-120 ההפגנות שנערכו ברחבי צרפת, נקראו חברי המפלגה להניף את הסיסמא: "יש לשים קץ למשטר הקפיטליסטי".

בין היתר דרשו מפלגות השמאל לבטל הפרטות, להחזיר לעבודה רבבות עובדים, שפוטרו בחודשים האחרונים, ו"שילוב של המאבקים נגד ההפרטות ונגד הפיטורים, למען רמת חיים הוגנת ולהגנת השירותים הציבוריים - בזרם אדיר אחד".

מרי-ג'ורג' בופה, מזכ"ל המפלגה הקומוניסטית הצרפתית, מסרה כי "זהו סימן מעודד, שניתן היה להגיע לחזית מאוחדת של איגודים ומפלגות שמאל, כדי להיאבק במשבר הקפיטליסטי ובתוצאותיו".

שביתה של עובדי הרכבות במצרים

נמשך גל שביתות הפועלים, שהחל במצרים לפני כשנתיים.

בשבוע שעבר נרשמו שתי שביתות של עובדי הרכבות. במהלך השביתות פסקה תנועת הרכבות בעקבות שביתה של אחד מאיגודי העובדים. הדרישה של העובדים היא - לקבל תוספת שכר דומה לזו שקיבלו לפני כמה שבועות נהגי הקטרים, שאף הם שבתו. השביתה הופסקה כעבור שלוש שעות, לאחר שהעובדים קיבלו הבטחה מפיו של בכיר במשרד התחבורה, לפיה הם יקבלו מענה חיובי לרוב דרישותיהם. לפי מה שפורסם בעיתונות המצרית השמאלית, נציגות העובדים מסרה לראשי חברת הרכבות הממלכתית, שאם התשובה לדרישות לא תהיה חיובית, הם ישובו וישבתו תוך כמה ימים.

באיחוד האירופי ובארה"ב: 23 מיליון מובטלים

הקף האבטלה, שנרשם באיחוד האירופי ובארה"ב בדצמבר 2008, הגיע לשיא. לפי נתונים רשמיים, מספר המובטלים באיחוד האירופי ובארצות-הברית הגיע ל-23 מיליון, ומתוכם - כ-18 מיליון מובטלים ברחבי אירופה.

התחזית הפסימית של האיחוד האירופי מדברת על שיעור אבטלה שיגיע ל-9.3% מכוח העבודה במהלך 2009, ועל עלייה נוספת ל-10% במהלך שנת 2010. כלכלנים צופים, כי במדינות האיחוד האירופי צפויים גלי פיטורים המוניים, כאשר את הפגיעה הקשה יספגו דווקא מדינות גוש היורו, שברבות מהן יורגש המיתון כבר החודשים הקרובים. לפי התחזיות, התוצר של מדינות גוש היורו צפוי להתכווץ במהלך השנה ב-2% - הירידה החדה ביותר מאז עברו המדינות להשתמש במטבע משותף.

בארה"ב הקיפו הפיטורים מגזרים רחבים במשק. משרד העבודה בוושינגטון דיווח, שמספר הממשיכים לקבל דמי אבטלה הסתכם ב-4.8 מיליון מובטלים – הקף שלא היה כדוגמתו מאז 1967. בשבוע אחד גדל מספר המובטלים בארה"ב ב-160 אלף.

השפעה אחרת של המשבר הכלכלי: מספר העובדים החברים באיגודים המקצועיים של ארה"ב גדל מדי שנה, זו השנה השנייה ברציפות. ככל שהמשבר הכלכלי מעמיק, כך מצטרפים יותר עובדים לאיגודים. למעלה מחצי מיליון עובדים הצטרפו לאיגודים במהלך השנה שעברה.

נדחתה ההפרטה של הנמלים

לאחר דיון סוער, שהתקיים בשבוע שעבר במשרד התחבורה, סוכם כי קידום תוכנית ההפרטה החלקית של הנמלים ("מודל לנד-לורד") יקודם באמצעות חקיקה רגילה בלבד. החלטה זו תואמת את הסיכום שהושג בבית הדין הארצי לעבודה. הצדדים אמורים לצאת בקרוב בהודעה מוסכמת, שתובא לאישור בית הדין לעבודה.

בפגישה במשרד התחבורה השתתפו מנכ"ל משרד התחבורה, גדעון סיטרמן, יו"ר איגוד עובדי התחבורה בהסתדרות, אבי אדרי, מנהל רשות הספנות והנמלים, אריה רונה, מנכ"ל חברת נמלי ישראל (חנ"י), שלמה ברימן, מנהל נמל אשדוד, כוכבי אזרן, ונציגי הוועדים מנמלי אשדוד וחיפה.

לדברי אבי אדרי, יו"ר איגוד עובדי התחבורה, בישיבה נאמרו דברים קשים על אובדן אמון העובדים במערכת ועל הניסיונות לקדם את נושא לנד-לורד מאחורי גבם של העובדים. לדברי אדרי, על אף ההסכמות שהושגו, לפיהן נושא הלנד-לורד יקודם רק בחקיקה, הסתבר, כי הופסקה העסקתם של מנהלי הנמלים דרך רשות הספנות והנמלים ועומדים להעבירם להעסקה בחנ"י — בדיוק לפי המודל של לנד-לורד. מכאן מסיק אבי אדרי, כי הממשלה פועלת לעקיפת ההחלטה של בית הדין הארצי באמצעות פירוק מודל לנד-לורד לחלקים, אותם מקדמים תחת הכותרת של "שינוי מבנה ארגוני בחנ"י".

לאחר שנציגי העובדים התעקשו בישיבה שנושא לנד לורד לא יקודם בשום דרך, הוסכם כי תיעצר העברת מנהלי הנמלים לחנ"י ותימשך העסקתם כבעבר על ידי רשות הספנות והנמלים. בנוסף, סוכם כי חנ"י לא תקדם שום נושא הקשור בלנד-לורד.

יצוין, שבהצעת "חוק ההסדרים" שטרם אושרה, ואשר נלווית להצעת התקציב לשנת 2009, נכלל מודל לנד-לורד. עתה מצפים העובדים שסעיף זה ימחק מהצעת החוק לקראת הדיון בתקציב המדינה ובחוק ההסדרים, שיתקיים בכנסת לאחר כינון הממשלה החדשה.

הנהלת התזמורת האנדלוסית פיטרה את הנגנים השובתים

נגני התזמורת האנדלוסית הישראלית ועובדיה השובתים טרם קיבלו מכתבי פיטורים, אבל מהודעה לעיתונות שמיהרה הנהלת התזמורת לשחרר בשבוע שעבר עולה, כי פעילות התזמורת מופסקת לאלתר וכי כל העובדים, כולל הנגנים השובתים, יפוטרו.

החלטת הפיטורים התקבלה בדיון חירום שהתקיים בנוכחות חברי האסיפה הכללית של העמותה, המנהלת את התזמורת. מהסתדרות נמסר, כי העובדים נחושים להמשיך במאבקם למען הסכם קיבוצי, ושהם שוקלים את נטישת התזמורת הקיימת, כדי להקים תחתיה תזמורת חדשה.

הסגל הזוטר באונ' ת"א תומך במרצים באוניברסיטה הפתוחה

ארגון הסגל הזוטר באוניברסיטת תל-אביב תומך במאבק המרצים באוניברסיטה הפתוחה. באיגרת שנשלחה בדוא"ל לאלפי חברי הארגון בסוף השבוע שעבר נכתב:

ארגון הסגל הזוטר מסייע ככל יכולתו למאבקם של המרצים והמנחים באוניברסיטה הפתוחה לשנוי דפוסי העסקתם. הנהלת האוניברסיטה הפתוחה טוענת, כי היא הציעה לעובדים הסכם שכר דומה לזה שנחתם בדצמבר 2008 בין ועד ראשי האוניברסיטאות לבין הפורום המתאם של ארגוני הסגל הזוטר. טענה זו אינה נכונה.

כרגע, הצעת הנהלת האוניברסיטה הפתוחה נופלת בכל פרמטר אפשרי מההסכם באוניברסיטאות. כך למשל, השכר המוצע עבור הוראה עומד על כ-35% בלבד (!) מהשכר המשולם ביתר האוניברסיטאות. כמו כן, מתעקשת ההנהלה על המשך העסקה נרחבת 'לפי שעות, ואין בכוונתה לאפשר יציאה של המרצים להשתלמויות. במובנים רבים ההסכם המוצע מרע את תנאי ההעסקה הקיימים.

דרישה לחקור תנאי מעצר אכזריים

שבעה ארגוני זכויות אדם פנו בשבוע שעבר לפרקליט הצבאי הראשי תא"ל אביחי מנדלבליט וליועץ המשפטי מני מזוז בתלונה על התנאים המחפירים, שבהם הוחזקו העצורים הפלסטינים שנעצרו במהלך מלחמת עזה. הארגונים מסרו, כי מהעדויות עולה תמונה מחרידה של תנאים אכזריים, בלתי אנושיים ומשפילים ואלימות קשה מצד חיילים וחוקרים". עצורים רבים הוחזקו במחפורות בקרקע במשך שעות רבות ואף ימים, כשהם חשופים לקור, אזוקים ומכוסי עיניים. בבורות אלה לא היו תנאים סניטריים בסיסיים".

הסכם עודפים בין חד"ש לרע"ם-תע"ל

בשבוע שעבר חתמו שתי הרשימות, חד"ש ורע"ם-תע"ל על הסכם עודפים בבחירות לכנסת.

מחד"ש נמסר, כי הסכם העודפים נועד להגדיל את הסיכוי לנצל את עודפי הקולות של שתי הרשימות, ובכך למנוע את כניסתו של עוד ח"כ של הימין לכנסת.

מטה הבחירות של חד"ש
אסיפות וחוגי בית

יום ד', 4 בפברואר

חיפה, חוג אחווה, בשעה 19.30 –	**תמר גוז'נסקי**
ת"א מרכז, 18.30, חוג בית –	ח"כ **דב חנין**
	יואב גולדרינג
ת"א, הירקון 70, 20.00 –	ח"כ **דב חנין**
ת"א, נווה צדק, 20.30 -	**גדי אלגזי**

ת"ד 26205, ת"א 61261, טל' 03-6293944, פקס 03-6297263, info@maki.org.il
אתר מק"י : www.maki.org.il , אתר חד"ש : www.hadash.org.il